

— Слушай, — рече му воденичарката, — да не забравишъ голѣмата кошница: цвѣтя да ти набере.

Воденичарьтъ спрѣ крилата на воденичарката си — тя бѣше вѣтрна — взе една голѣма кошница и се опжти изъ стрѣмнината, за долината. Момчето копаеше въ градината си.

— Добро утро, Хансъ! Какво правишъ, какъ прѣкара зимата?

— А, вие ли сте? Много ми е приятно, че ви виждамъ пакъ. Благодаря ви затуй, че се интересувате за мене. Не бѣше много злѣ прѣзъ зимата. Случваха се и тежки дни, но слава Богу, минаха. Дойде вече, както виждате, хубавата пролѣтъ. Моитѣ цвѣтя се събудиха, растатъ бърже и ме радватъ.

— Зимьсь ние често говорѣхме за тебе, Хансъ, — каза воденичарьтъ.

— Тѣй ли? Колко ми е драго! Азъ пѣкъ си мислѣхъ, че сте ме забравили съвсѣмъ.

— Хансъ, какъ можешъ, да мислишъ това! Истинската дружба никога не се изгубва, и затова тя се цѣни скъпо. Ти това сега не можешъ го разбра. А какъ сж у тебе такъ година кокичетата?

— Много хубави и много цвѣтъ ми дадоха. Ще ги продамъ въ града, дѣщерята на кмета ми зарѣча, а съ паритѣ ще си купя количка.

— Че защо ти е нова количка, нема продаде старата?

— Ехъ, какво да правя! Зимата бѣше тежка. Най-напрѣдъ си продадохъ сребърнитѣ копчета отъ новото палто. Паритѣ скоро се свършиха. Тогава прѣжалихъ и сребърната лъжичка — продадохъ я, а послѣ вече — и количката. Но нищо! Цвѣтята ми цвѣтятъ, ще спечеля отъ тѣхъ и пакъ ще си купя количка.

— Хансъ, знаешъ ли какво, — рече бърже воденичарьтъ. Азъ ще ти дамъ моята количка; истина, тя не е съвсѣмъ здрава — липсва ѝ нѣщо отъ едната страна, и колелото не е, както трѣбва — но азъ ще ти я подаря.

— Вие сте благороденъ човѣкъ, каза Хансъ, — благодаря ви за количката; азъ ще си я поправа самъ, дѣска имамъ.

— Така ли? Значи имашъ дѣска? Голѣма ли е? Покривѣтъ на хамбаря ми се е поразвалилъ, та ми трѣбва дѣска. Видишъ ли, какъ доброто — добро намира. Азъ ти подарявамъ

количка, а ти ще ми дадешъ дѣска. Истина, количката струва много повече, но дружба не смѣта такива дребусъци.

Хансъ донесе дѣската.

— Че тя не била голѣма, — рече воденичарьтъ. Не вѣрвамъ да остане нѣщо и за твоята количка. Е, сега, като ти обѣцахъ количката — ти ще напълнишъ кошницата съ кокичета.

Малкото момче — огорчено — наведе глава. То видѣ голѣмата кошница. Да я напълни — значи да остане съвсѣмъ безъ цвѣтя. Хансъ не знаеше какво да прави и мълчеше.

— Мене ми се струва, — подзе обидено воденичарьтъ, че моята количка струва това, що искамъ. Приятелството, Хансъ, не прави смѣтки.

— Милий мой приятелю, — развълнувано извика момчето, — заради васъ съмъ готовъ съ радостъ да оберя цѣлата си градина. По ми е леко да си остана безъ сребърни копчета, стига вие да сте доволенъ.

И безъ да се колебае, Хансъ обра всичкитѣ си кокичета.

— Е, сега, прощавай, малки приятелю, рече Хюго, нехайно климна съ глава и си тръгна.

— Прощавайте, — извика весело Хансъ и влѣзе въ градината. Той си продължи работата, като си мислѣше за обѣщаната количка и се усмихваше.

На утрото Хансъ стана рано да приготви връвчици за „орловитѣ нокти“. Ненадѣйно той чу гласа на воденичаря. Скочи завчасъ отъ стълбата и отиде да му отвори.

Воденичарьтъ стоеше съ голѣмъ човаль на гърба.

— Хайде, моето момче, отнеси този човаль на пазаря!

— Извинете ме, не мога днесъ: трѣбва да привържа пълзящитѣ цвѣтя и да полѣя градината.

— Слѣдъ като ти обѣцахъ количката — да ми отказвашъ, това не е другарско, — разсърди се воденичарьтъ и се дръпна.

— Ще отида, ей сега ще го отнеса, не искамъ да ме мислите неблагоприятенъ. И Хансъ си грабна шапката, нарами тежкия човаль и се опжти въ града.